

palluvad. Oh! Jummal, öhkas naene, siuna oled väggew ja wöid aidata, hallasta siis ka mo eksinud mehhe peale, et ta emma kurja seltsi mahha jättaks ja hakkaks sind armaštama. Ja se kallis Šoništoggia, kes igga inntimeje palvet tähhele pannet, kulis ka truvi naese öhkamist.

— Körtis ei teatud ühti pühhapäwaist ehk temma pühhitsemiseest; mehhed ajasid jõlledat könnet, jöid ja mängisid kaarta. Karel olli jubba ennam kui ükskord wöitnud kui körtsi üks lahti läks ja üks wanna herra tuppa astus. Wöral ollid upseri rided selgas, suur wöidurist rippus riinna peal, ja ta olli ühhe käega, seit teine olli temmal sōas mahha lastud. Kõik wahtisid immetellessed temma silmi. Ta räkis körtomikule, et üks temma wankei rattastest katki läinud, ja tahtis ni kaua toas edata kui kutsed sedda saaks ärraparrandanud. Wanna sōapealik istus kaardilaua liggi ja hakkas mängiatega lahkesti könnelema; jutustas neile emma soldati pöörve, ja küüsas kas ehk mõnni ka uende hulkaas olleks, kes isse

wiimises sōas olnud. Temma liggem, üks kingsep, ja veel teist kaks astunid liggemale, kõik kolm ollid soldatid olnud, ja iggaliksu neist räkis seit, mis ta sōas teinud ja näinud. Wanna pealik räkis Jummal aabist ja väggewa teguidest sōas. Temma ütles, et mees, kes labhingis olnud, ja sedda hirmsat werre ärravallamist seal näinud, ei tohiks keige emma illo aial ärraumustada, et temma surma suus olnud. Õde polest, armad sōbrad, ütles ta, mul on halle meel ja pannen süddamest immekö, et teie kõik se pühhapäwa kaardilaua jures istute. Sōas watasin ma mittukorda halleda süddamega kui mõnni upser kaardilauast labhingi läks, kus allati surma ingel meie silmi watas. Ka teil ta ei ole kaugel. Andke need kaardid seia, minna tahhan neid teile tähhendada. Waatke need punased süddamed siin kaardi peal naad tähhendaivad need ahhastud ja werrised süddamed teie naestest ja lastest, kelle igapäivased leivasutäies teie kaardilaua körivas ärrajote ning läbbilöte, ja ummestate ärra emma